

ten for nybyggeri - udgør 6.000 boliger i årene 1990-93.

For 1991-94 foreslås nettokvoten nedsat til 5.000 boliger. Samtidig overføres adgangen til at yde støtte til eksisterende byggeri (byggeskader, ombygninger osv.) til Boligselskabernes Landsbyggefond, således at der ikke sker afskrivninger på kvoten for nybyggeri. Nybyggeriet vil således reelt blive reduceret med 1.000 boliger årligt. Dog vil der, i det omfang der bevilges offentlig støtte til forskning og forsøgsbyggeri, ske en reduktion af tildelingen af støtte til nybyggeri.

Forslagets økonomiske konsekvenser er skønnet ud fra en forventet gennemsnitlig anskaffelsessum for almenyttige boliger på 676.000 kr.

På kort sigt vil besparelserne primært være den kommunale grundkapital på 4 pct. af anskaffelsessummen. Herefter vil staten tillige spare på udbetalingerne til ydelsesstøtte.

Ad C. Støtten til udbedring af byggeskader i almenyttigt byggeri består dels af en grundkapital (lån) på 4 pct. af udgifterne, og dels ydelsesstøtte på indekslån svarende til 96 pct. af udgifterne. Grundkapitalen samt et rentebidrag på 10 pct. betales af beliggenhedskommunen, og den resterende del af ydelsesstøtten betales af staten.

Støtten til miljøforbedrende foranstaltninger og ombygning af ledige lejligheder består af en grundkapital på 4 pct. og af en ydelsesstøtte på indekslån svarende til 94 pct. af udgifterne.

Efter forslaget fjernes den direkte støtte fra stat og kommuner helt, og der gives adgang for Boligselskabernes Landsbyggefond til at yde støtte til disse arbejder. Kommunerne skal dog fortsat yde garanti for indekslån. Garantien, som for halvdelens vedkommende skal bæres af landsbyggefonden, vil i nogle tilfælde være udvidet i forhold til de gældende regler, jf. nedenfor under bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, nr. 14.

I det omfang Landsbyggefondens bestyrelse, med henblik på at dække fondens omkostninger, beslutter, at afdelinger ibrugtaget fra den 1. januar 1970 pålægges et bidrag på maksimalt 13,80 kr. pr. m² årligt (1990-priser), vil der være tale om stigninger i udbetalingerne til individuel boligstøtte på op til 40 mio. kr. årligt.

Ad § 1 III:

De almenyttige boligafdelingers udgifter til energi, administration, renholdelse, almindelig vedligeholdelse, henlæggelser til vedligeholdelse samt visse øvrige udgifter har i de senere år i gennemsnit udgjort omkring 40 pct. af huslejen, og disse udgiftsposter har tilsammen udvist årlige stigninger på 5-10 pct. Et loft på 2 pct. over de pågældende udgiftskomponen-

ters årlige stigning ville således have betydet, at de samlede huslejer i den almenyttige sektor ville være steget mellem 1 og 3 pct.-point mindre end de faktiske stigninger på ca. 6 pct. p.a.

På baggrund af lovmodelberegninger må det skønnes, at et fald på 1 pct.-point i den årlige stigningstakt for huslejerne i den almenyttige boligsektor vil medføre en besparelse på udgifterne til individuel boligstøtte på omkring 50 mill. kr. pr. år. Det må herefter med et forsigtigt skøn antages, at forslaget vil medføre, at de fremtidige årlige huslejstigninger i den almenyttige boligsektor vil blive reduceret med mindst 1 pct.-point pr. år. Dette vil medføre besparelser i udgifterne til individuel boligstøtte på 50 mio. kr. i 1992, 100 mio. kr. i 1993, 150 mio. kr. i 1994 og 200 mio. kr. i 1995. Staten forventes at opnå en besparelse på ca. ⅓ af de nævnte beløb, mens den kommunale besparelse vil udgøre den resterende ⅓.

Af praktisk administrative grunde vil forslaget først kunne få virkning fra 1992.

Ad § 2

(reakreditloven)

Der henvises til bemærkningerne ovenfor under ad § 1 II.

Ad § 3

(lov nr. 138 af 7. marts 1990)

Der henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1.

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af ændringsforslag nr. 14.

Til nr. 2.

Forslaget skal ses som et led i den igangværende afbureaukratiseringsproces. Der skønnes ikke at være behov for boligministerens godkendelse af pantebrevsudstedelser i forbindelse med driftsstøttelån, der ydes af en kommune eller et realkreditinstitut, når støtte skønnes at være påkrævet for en almenyttig boligafdelings videreførelse, jf. § 39.

Til nr. 3.

Der henvises til de almindelige bemærkninger ad § 1 III.

Bemyndigelsen for boligministeren til at fastsætte nærmere bestemmelser om huslejefastsættelsen i den